

MENOLOGIUM CISTERCIENSE

MENSIS DECEMBRIS

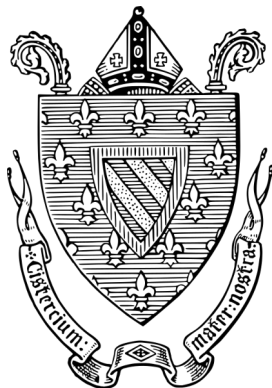
A MONACHIS

ORDINIS CISTERCIENSIS
STRICTIORIS OBSERVANTLÆ

compositum

ET A CAPITULO GENERALI ANNO 1951

APPROBATUM

WESTMALLE
EX TYPOGRAPHIA ORDINIS
1952

PROSINEC

1. prosince.

V Itálii, **blahoslavený Hugo ze Châlonu**¹ [šalonu], Kardinál Svaté Římské Církve. Byl Opatem v klášteře Trois-Fontaines² [troa föntén] v kraji Champagne [šampaň], roku 1150 byl Řádem pověřen, aby odešel do Říma, a Blahoslavený Evžen III. mu daroval posvátný purpur, a ustanovil jej Biskupem Ostie. Když se o tom doslechl Svatý Otec Bernard, napsal Jeho Svatosti dopis, v němž mu sděluje, že je s Hugem jedno srdce a jedna duše, a naříká nad tím, že mu byla odňata pomoc, a že celému Řádu byla tímto odnětím či povýšením uštědřena nemalá rána. Zachovaly se nám také mnohé dopisy přesvatého Otce, v nichž čteme, že také Hugo se k Bernardovi utíkal v rozličných záležitostech. Blahoslavený Hugo též napsal dopis generální kapitule o smrti Blahoslaveného Papeže Evžena, a vyprávěl, jak byl svatý Papež hned po své smrti uctíván plačícím římským lidem. Hugo pak zesnul v tento den roku 1158. (Hag., n. 94).

Ve Španělsku, roku 1590, ze života odešel čtihodný Otec **Marek de Villalba**³ [vijalba], Generální Reformátor Kongregace Běžné Observance. Když zastával tento úřad, získal si lásku všech kolem sebe. Ve velké úctě jej choval i král Filip II., jenž mu svěřil opatství Fitero,⁴ aby svou svatostí a příkladem v tomto velkém klášteře pomocí své umírněnosti zachoval svatou Řeholi. Tento druh počty jej podnítil spíše k pokoře, takže každý pátek žádal, aby jej Převor veřejně opravoval a bratři aby jej kárali. V chóru nikdy nechyběl, pokud jej k tomu někdo nedonutil; lásku k chudým projevoval bez ohledu na sebe samotného; svou celu měl hůře vybavenou než kterýkoliv z jeho mnichů. Přicházející smrt přivítal s radostnou tváří, zatímco bratři truchlili. Tělo vystavili v chrámu a pak ve slavnostním průvodu nesli veřejně přes celé město Fitero, k čemuž se sbíhal všechen lid, především však chudí. (Hag., n. 509).

1 *Hugo Catalaunensis*

2 *Tres Fontes* či *Abbatia Trium-Fontium in Campania*, **Abbaye de Sainte-Marie des Trois-Fontaines** (Opatství Panny Marie od Třech pramenů) byl cisterciácký klášter v kraji Champagne ve východní Francii poblíž Remeše. Založil jej sám sv. Bernard v roce 1118, zrušen byl 1790. (červen, pozn. 86)

3 *Marcus de Villa-Alba*, **Marcos de Villalba**

4 *Fiterium*, **Monasterio de Santa María la Real** byl cisterciácký klášter ve městečku **Fitero** na severovýchodě Španělska nedaleko Pamplony. Založen 1140 z L'Escaladieu, zrušen 1835. (červenec, pozn. 7)

2. prosince.

Ve Španělsku, **blahoslavený Robert**, Opat kláštera Panny Marie z obce Matallana⁵ [matajana], kam přišel z burgundského kláštera⁶ La Crête [la kréte]. Třebaže jeho skutky jsou zahalené temnotou dávnověku, dle tradice, která se takřka ručně předává z otců na syny, byl uctíván jako Svátý, nad jeho tělem byl vztyčen oltář a později bylo jeho tělo přeneseno do chrámu, který královny Beatrix a Berengaria vystavěly několik let po jeho smrti; a měly ve zvyku jej vzývat proti nepřízni časů a jakýmkoliv dalším zlům, a nikoliv bez výsledku. Věří se, že zemřel roku 1185, nebo krátce poté. (Hag., n. 116).

V brazilském Novém Freiburgu,⁷ v klášteře Panny Marie od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova,⁸ roku 1922, zbožně odešla Matka **Maria Ludovica Ambrosetti**, Podpřevorka. Pocházela z Itálie, nejprve nastoupila do noviciátu v klášteře téhož jména v obci Maçón⁹ [masõn]. Poznala tam

5 *Abbatia Sanctæ Mariæ de Mataplana*, **Monasterio de Santa María de Matallana** byl cisterciácký klášter v obci Villalba de los Alcores (Castilla y León) poblíž města Valladolid na severu Španělska. Založen nejspíše v 11. století, 1173 obsazen cisterciáckými mnichy z francouzského kláštera La Crête. Zrušen a zničen 1835.

6 *Monasterium de Crista in Burgundia*, **Abbaye de La Crête**, dle starého pravopisu **La Chreste** byl cisterciácký klášter na území obce Bourdons-sur-Rognon v departementu Haute-Marne nedaleko městečka Chaumont. Založen 1121 z Morimundu, zrušen 1791.

7 *Novi-Friburgi in Brasilia*, **Nova Friburgo**, česky někdy **Nový Freiburg** či **Fribourg** podle švýcarského kantonu Fribourg, odkud pocházeli místní evropské osadníky. Leží nedaleko východního pobřeží Brazílie poblíž Ria de Janeiro, má dnes téměř 200 tisíc obyvatel.

8 *Monasterium B. M. a SS. Corde Jesu*, **Nossa Senhora do Sagrado Coração de Jesus** byl klášter trapistek. Založen 23. ledna 1908 v Tremembé nedaleko São Paula, ze samostatného Převořství Svatého Klementa z Maçón ve Francii. Do kláštera vstupovalo mnoho sester, takže bylo potřeba více místa a prostředků. Z těchto i z dalších důvodů se klášter v roce 1921 přestěhoval asi o čtyři sta kilometrů dále do Nového Freiburgu, kde sestry získaly statek. V roce 1925 se však navrátily do Evropy, nejdříve do zámku Scaron v belgickém Féluy, pak spolu se sestrami z kláštera Maubec znovu obsadily francouzský klášter Chambarand.

9 *Monasterium ejusdem nominis (B. M. a SS. Corde Jesu) in civitate Matisconensi*, **Abbaye Notre-Dame du Sacré-Cœur de Mâcon** byl klášter trapistek ve městě Maçón nedaleko Cluny na jihovýchodním cípu Burgundska, v horách nedaleko hranic se Švýcarskem. Založen 1875 z kláštera La Coudre, zrušen 1904 v rámci zákona proti náboženským kongregacím z roku 1901. V tu dobu měl klášter kolem 50 sester. Protože se rozhodly odejít ze země, dostaly

strastiplný počátek řeholního života a především ji tam velmi trápil chlad. Vždy se však obracela k řeholnímu životu jako k pevnému sloupu. Právo-
moc svých představených věrně uznávala, byla převelice pečlivá v práci
svých rukou, modlitbou takřka pohlcena. Postihly ji kruté bolesti vlivem
nemoci kloubů, která se obvykle nazývá «revmatismem», avšak nechtěla
se vzdát účasti na Matutinu, takže aby přišla včas do chóru, vstávala půl
hodiny dříve než ostatní. Z této nemoci však byla uzdravena na přimluvu
Svatého Otce Benedikta. Třebaže byla od přírody velmi citlivé povahy,
Bůh přece dopustil, aby byla často ponižována, a ona pak pociťovala
duchovní plody všech těchto věcí, které se jí přihodily. V božském Officiu
a skutcích lásky téměř neznala míru, takže svému konventu byla útěchou
i radostí. Zářila pravou čtností, dokonce i kněží přicházeli do jejich klášte-
ra, aby se nechali povzbudit pokorou a zbožností Matky Ludovíky.
A třebaže také trpěla vyprahlostí ducha, zůstala silná ve víře a pevná
v rozhodnutí i ve své slabosti a bolestném utrpení, na které si nikdy ne-
stěžovala. Když už se blížil závěr jejího života, až do konce pomáhala
svým sestrám, a odešla z tohoto světa ve zmíněném klášteře v Brazílii,
kam byl zrovna v tu dobu přestěhován jejich konvent. (Hag., Suppl., n.
776 b).

3. prosince.

Svátek Svatého Galgana, poustevníka, jež tento den roku 1181 Opat
klášterů Casamari¹⁰ a Fossanova,¹¹ když se vraceli z Francie přes Monte-

odklad, dokdy musejí opustit klášter. V roce 1908 tedy odešly do brazilského
Tremembé, dále viz poznámka 8 výše.

- 10 *Casamarium*, **Abbazia di Casamari** je cisterciácký klášter na území obce
Veroli, v provincii Frosinone, nedaleko Říma. Založen v 9. století jako bene-
diktinský, později, mezi léty 1140 a 1152 pomáhali Cisterciáci z Cîteaux míst-
ním bratřím, sv. Bernard dokonce Casamari prohlásil za 29. fundaci, a 1203
klášter převzali a začali přestavbu dle cisterciáckých zvyků. V roce 1717 se
klášter připojil k trapistické reformě, v roce 1799 byl vypálen francouzskými
vojáky, což mu vyneslo několik mučedníků, mimo převora francouzské ná-
rodnosti Simeona Cardona i českého mnicha a kněze Dominika Zavřela a
čtyři další bratry a konvrše. V roce 1811 byl klášter zrušen a umístěn pod
laickou správu, 1814 však zase obnoven, 1825 byl zrušen úřad komendatární-
ho opata. Klášter dále vzkvétal, stále existuje a je funkční.
- 11 *Fossa-nova*, **Abbazia di Fossanova** byl cisterciácký klášter v obci Priverno
nedaleko města Latina, asi 100 km jihovýchodně od Říma. Založen 1163
z Hautecombe, zrušen 1810. (říjen, pozn. 60)

siepi¹² v kraji sienském, kde Galgano přebýval, našli mrtvého, a ku pohřbu jej oblékli do hábitu konvršů Cisterciáckého Řádu. (Hag., Suppl., n. 118).

V klášteře Akbes¹³ v Sýrii, roku 1899, k Bohu odešel Důstojný Pán **Alois Martin** [martān], třetí Opat afrického klášteře Panny Marie ve Staouëli¹⁴ [stau'eli]. Jako jedenáctiletý chlapec byl přijat do klášteře Panny Marie Sněžné.¹⁵ Byl ozdoben jedinečnými dary ducha i těla, a když mu bylo dvacet devět let, byl ustanoven Představeným nově zakládaného klášteře v Sýrii. Zde bylo zapotřebí veškeré jeho síly ducha a schopnosti v mnoha situacích zapřít sám sebe, kterou vládl, aby překonal mnohé a značné obtíže. Všechny je však snášel s vyrovnaností ducha, a ke všem lidem byl ochotný a veselý. Opět, když byl po osmi letech zvolen Opatem ve Staouëli, nedokázal se dávat jen zčásti, a sám pro sebe nic nedělal, duchovnímu vyučování se nevěnoval o nic méně než správě a řízení věcí. Planoucí řečí přitahoval duše všech a svého ducha povzneseného vírou a vyzdviženého láskou ke Kristu v Eucharistii sdílel se všemi. Účast na božském Officiu považoval za svou útěchu a odpočinek; též svou synovskou úctu k Nejblahoslavenější Bohorodičce vytrvale živil a posiloval spisy Svatého Otce Bernarda. Tvrdost Řehole sám sobě ještě zpříšňoval. A třebaže trpěl bolestmi hlavy, každého přijímal s veškerou dobrotou a laskavostí. Nejvíce se však věnoval slabým v řeholním životě, aby je přivedl zpět k Bohu. Avšak své nevelké síly pramálo šetřil, a když přišel do syrského klášteře v

12 *mons Sepius*, **Montesiepi** je hora a poustevna, kde žil svatý Galgano. Když zemřel, převzali místo Cisterciáci a postavili tam klášter Abbazia di San Galgano.

13 *Monasterium Akbès in Syria*, **Notre-Dame du Sacré-Cœur d'Akbès** byl trapistický klášter ve městě al-Midan Akbes (ميدان أكبس) na severozápadním cípu Sýrie, na hranici s Tureckem, poblíž Aleppa. Založen v roce 1881 trapisty z horského klášteře Panny Marie Sněžné z obce Saint-Laurent-les-Bains-Laval-d'Aurelle, zrušen 1926.

14 *Cænobium B. M. de Staouëli in Africa*, **Abbaye Notre-Dame de Staouëli** (طاوالي) byl trapistický klášter ve stejnojmenné obci na středomořském pobřeží na severu Alžíru poblíž hlavního města Alžír. Založen 1843, krátce po dobytí Alžíru Francií, zrušen 1904. Na zdech klášteře stojí napsáno: *S'il est triste de vivre à la Trappe, qu'il est doux d'y mourir*. Třebaže život v Trappě je smutný, je sladké tam umírat.

15 *Cænobium B. M. ad Nives*, **Abbaye Notre-Dame-des-Neiges** je klášter cisterciáček v obci Saint-Laurent-les-Bains-Laval-d'Aurelle v na jihovýchodě Francie, poblíž města Orange, v nadmořské výšce 1100 m.n.m. Založen 1850 z Aiguebelle, v září 2022 vystřídala věkem velmi pokročilou komunitu trapistů mladá komunita osmi sester cisterciáček z klášteře Boulaur.

Akbes, aby tam provedl visitaci, najednou upadl a zemřel, ve věku svých čtyřiceti šesti let. (Hag., n. 749).

4. prosince.

V Polsku, slavný prelát **Kristián**, první Biskup Pruska.¹⁶ Když roku 1206 vstoupil na území tohoto národa jako Opat kláštera Ěkno¹⁷ aby vykoupil několik mnichů, které pohani zajali, našel tam lidi schopné přijmout víru. Proto si od Svatého Otce Innocence III. vyžádal pověření, aby jim mohl hlásat Evangelium. Takovéto posláni mimo klášterní klausuru generální kapitula, v obraně stanov Řádu, chtěla nejprve zakázat, avšak poté, když se Svatý Otec misionářů zastal, vyhlásila, že to bude tolerovat. — Kristián byl mužem veliké čtnosti i důvtipu. Nejprve pracoval na této nové vinici, jež mu přinesla určité plody. Byl tedy vysvěcen na Biskupa. Avšak Pohané, rozhněvaní politickými důsledky tohoto kroku, za jeho nepřítomnosti zničili velkou část jeho díla, a dokonce i Němečtí Rytíři, které on sám povolal, aby zachránili jeho dílo, jej podle zradili, opustili a obvinili. Papež Řehoř IX., třebaže k obrácení oněch národů poslal Dominikány, nepřestal bránit Biskupa Kristiána. Avšak jeho nástupce Innocens IV., byl o této záležitosti špatně zpraven, a dosti tvrdě jej pokáral. Načež se jeho bratři Cisterciáctí Opati rozhodli, že se za něj postaví. Avšak dříve než Svatý Otec stačil vzít tuto jeho obranu v úvahu, Kristián, marností svého počínání ztrápen, našel svou smrt v klášteře, jak se zdá, Sulejów¹⁸ v Polsku, roku 1244 k jeho konci či na začátku roku příštího. (Hag., n. 450).

V klášteře Svatého Remigia¹⁹ v belgickém Rochefortu [rošfortu], roku 1915, do nebe odešel Bratr **Zosimus Jansen**, konvrš. Když vstoupil do

16 *Borussicæ*

17 *Monasterium Leknensis*, **Opačtwo Cystersów w Ěknie** je cisterciácký klášter v obci Ěkno na severu Polska, poblíž Poznaně. Založen 1153 z německého kláštera Altenberg. Klášter zanikl v roce 1493, když komunita dokončila téměř sto let trvající přesun do nedalekého Wągrowca. Zde klášter vydržel až do roku 1835, kdy byl zrušen.

18 *Sulejovia*, **Opačtwo Cystersów w Sulejowie** je cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci nedaleko Lodže ve střední části Polska. Založen 1176 z Morimundu, 1819 byl zrušen a 1977 zase obnoven.

19 *Monasterium S. Remigii Rupefortii in Belgio*, **Abbaye Notre-Dame de Saint-Rémy de Rochefort** je klášter trapistů ve městě Rochefort v provincii Namur na jihu Belgie. Založen 1230 jako ženský, 1464 se však komunita vyměnila za bratry a klášter se stal poslední fundací Cîteaux. Zrušen 1797, opět obnoven 1887 z belgického kláštera Achel. V roce 2010 postihl klášter velký požár, bratři se však zachránili a ani produkce piva tím nebyla dotčena.

kláštera Svatého Benedikta v Achelu,²⁰ jako by žil jen myšlenkami na Pannu Marii a láskou k ní. Čas, kdy neměl jiné povinnosti, všechen trávil v kostele, jak dlouho jen mohl. Den Páně pak strávil v kostele téměř celý. Pro své příbuzné chtěl býti mrtvým. Byl vždy radostného ducha, k bratřím vldný a ochotný. Představení jej posílali, aby vybíral milodary, neboť věděli, že po cestě bude neochvějně dodržovat všechny předpisy Řehole. Před dobou postní se vždy vracel domů, kde jedl jednou denně, a v řeholních cvičeních byl tím více horlivý, čím vzácněji mohl pobývat v klášteře. Když později dohlížel na práci služebných či bratří, on sám si vždy zvolil ten nejnamáhavější úděl. — Roku 1889 byl však poslán do nově založeného kláštera v Rochefortu. Zde bylo jeho úkolem budit bratry, takže vstával celou hodinu před ostatními a i uprostřed noci měl ve zvyku vstávat, a v kostele klečel na oltářním stupni a klaněl se Nejsvětější Svátosti. Poté navštěvoval jednotlivé oltáře a vykonával zbožný úkon Křížové Cesty, což pak přes den několikrát opakoval. Rukama pracoval, v mysli se však zaobíral zbožným rozjímáním. I když byl již stařec sešlý věkem, zápasil se slabostí těla, aby ve všech řeholních cvičeních dokázal zůstat věrný. Posléze schvácen smrtelnou nemocí zůstal vždy pln radosti a prochnut touhou uzít v nebesích milovanou Matku, a nakonec si ji zasloužil uvidět ve věku svých sedmdesáti devíti let. (Hag., n. 769).

5. prosince.

V henegavském klášteře Aulne²¹ [ól], **blahoslavený Werrik**, Převor. Ve slabé, nikterak přitažlivé nádobě jeho těla se ukrýval poklad svaté prostoty a zbožnosti, mírnosti a pokoje. Převelice se snažil, aby ztrápené a

20 *B. M. de S. Benediĉto in Achel, Onze Lieve Vrouw van La Trappe van de Heilige Benedictus* byl trapistický klášter v belgické obci Achel na samé hranici s Holandskem poblíž města Eindhoven. Na tomto místě byla od roku 1656 poustevna, později klášter pod Řeholí svatého Benedikta, zrušený roku 1796. V roce 1846 zde trapisté z Westmalle založili převorství, v roce 1850 pivovar. 1871 byl klášter povýšen na opatství a pivo se zde začalo vařit pravidelně. V lednu 2021 byl klášter zrušen a poslední dva bratři odešli zpět do Westmalle, čímž pivovar přišel o ochrannou známku „Authentic Trappist Product“ (Pravý trapistický produkt). Pivo se zde, na rozdíl od trapistů, vyrábí i nadále, a to nejsilnější zvané Achel extra blonde obsahuje 9,5% alkoholu. (říjen, pozn. 76)

21 *Alna (Monasterium Alnensis), Abbaye d'Aulne* byl cisterciácký klášter ne-daleko města Charleroi na jihu Belgie. Založen 657 jako benediktinský, 1147 byl nabídnut sv. Bernardovi a stal se cisterciáckým. Zrušen a zničen revoluční gardou v roce 1794. (září, pozn. 95)

slabé povzbuzoval dary i slovy. Také se vypráví, že když byl magistrem konvršů a navštěvoval je v grangíích, kůň, který jej vezl, byl natolik navyklý zbožným zvyklostem čtihodného muže, že bohaté prostě přecházel, avšak když mu šel naproti chudák, sám od sebe se zastavil. Také zázraky připisoval lid tomuto blaženému muži. On však, když mu přísnost Řádu nestačila, své vlastní tělo trýznil skrytým mnohonásobným bičováním a ciliciem. Po Kompletáři často dlouhé hodiny ležel vzadu v chóru a trávil noci na modlitbách. Často a rád četl příklady a skutky Svatých, obzvláště pak miloval Svaté Písmo až do dne své smrti. Proto bratři usoudili, že jej pohřbí na místo, kde se čte. Zesnul v tento den roku 1217. (Hag., n. 148).

V klášteře Spočinutí Panny Marie²² poblíž města Lille [il], roku 1244, pohřbení převelice zbožné paní **Jany**, hraběnky flanderské a henegavské, dcery hraběte Balduina IX., jenž jako latinský císař Konstantinopole zahynul hroznou, avšak slavnou smrtí.²³ Tato přejasná žena ve svém soukromém životě velkodušně snášela přetěžké útrapy, po čtyřicet let nadmíru moudře vládla svému lidu jako matka, takže ji vděčný lid i mezi sebou nazýval «dobrou hraběnkou». Za její vlády bylo na jejím území založeno patnáct klášterů cisterciáckých mnišek, které měla ze všech nejvíce v oblíbenosti. Stížená nemocí, uchýlila se do zmíněného kláštera, a když umírala, přijala řeholní hábit jako oblátka («*soror ad succurrendum*»),²⁴ a tamtéž chtěla být i pohřbena. (Hag., n. 447).

6. prosince.

22 *Monasterium Reclinatorii Sanctæ Mariæ prope Insulæ civitatem, Abbaye du repos de Notre-Dame de Marquette* byl klášter cisterciáček ve městě Marquette-lez-Lille, dnes součástí Lille na samém severu Francie. Založen 1226, zrušen 1791. (červenec, pozn. 62)

23 Okolnosti Balduinovy smrti nejsou přesně známy. Zdá se, že s ním bylo zpočátku zacházeno dobře jako s cenným rukojmím, ale bulharský vládce ho nechal popravit v náhlém výbuchu hněvu, snad v důsledku povstání ve Filipopolu, která přešla do rukou Franků. Podle bulharské legendy si Baldwin sám způsobil smrt tím, že se pokusil svést Kalojanovu manželku. Historik Georgios Akropolites uvádí, že car nechal z Balduinovy lebky udělat pohár na pití, stejně jako se to stalo téměř čtyři sta let předtím Nikéforovi I.

24 *monachus* či *soror ad succurrendum* je označení světského člověka, který přijme řeholní hábit krátce před svou smrtí, a u jehož smrtelného lůžka se měli bratři v hodinku smrti shromáždit a jemuž i po smrti měli býti svými modlitbami nápomocni (proto *ad succurrendum*).

V klášteře Panny Marie z Trappy, 5. dne tohoto měsíce roku 1707, na konec svého života došel Ctihodný Otec²⁵ **Mojžíš Picault de Ligré** [pikó dē ligré], mnich. Narodil se počtivým rodičům, byl však tvrdé a nestoudné povahy. Zatímco páchal jeden zločin za druhým, jeho matka svými modlitbami i milodary v mnoha slzách na Božím milosrdenství nepřestávala vyprošovat synovo obrácení. Tuto milost ta druhá Monika vyprosila až po své smrti, nebo spíše skrze svou smrt. On byl tehdy tak mocně zkroušen a dychtiv skutků pokání, že ve svých čtyřiceti letech přišel do kláštera v Trappě, aby tam planul stejným zápalem a snahou odčinit své hříchy, jakým předtím hořel, když páchal všechna ta zla, a to natolik, že Představení byli nuceni mírnit jeho zápal. Strach z božské spravedlnosti v něm však postupně překonala Kristova láska, a svého milovaného Pána měl ustavičně na mysli, ať přebýval kdekoliv a dělal cokoliv. Proto jej vždy bratři nacházeli zcela obráceného do sebe a ponořeného v modlitbě. A ne-zřídka jej viděli natolik pohlceného modlitbou a láskou, že si vůbec nevšímal, co se děje kolem něj. Proto se mu dostávalo nesmírného pokoje ducha, jenž vyzářoval z jeho tváře a propůjčoval mu sladkou krásu zbožnosti. Tak tedy strávil tři roky v klášteře, jen krátce byl nemocen a nikoliv těžce; načež krátkou chvíli poté, co jej navštívil Novicmistr, a on vzdychal láskou k Ježíši, jej infirmář našel mrtvého, ústa i oči měl zavřené, jako by mu anděl strážný poskytl tuto poslední službu. (Hag., n. 635).

7. prosince.

Narození pro nebe **Svatého Theobalda**, Opat v klášteře Vaux-de-Cernay²⁶ [vó dē-serné], jehož památku slavíme v posvátném Officiu dne 8. července; v Menologiu pak dne následujícího.

V Clairvaux, **blahoslavený Humbert**, z Převora tohoto kláštera se stal prvním Opatem kláštera Igny [iři]. Od svých dětských let trávil svůj čas v chrámu Páně, a když již dvacet let vytrvale bojoval pro Pána v opatství La Chaise-Dieu²⁷ [la šéz diö], v touze po dokonalejším a svatějším životě se odebral do Clairvaux, téměř na samém počátku tohoto kláštera. Samotný Svátý Otec Bernard si jej vybral za vzor, jehož dokonalost chtěl na-

25 *Nonnus*

26 *Abbatia Valles Cernaii*, **Abbaye des Vaux-de-Cernay**, byl cisterciácký klášter na jihozápadním okraji Paříže, založený 1118 ze Savigny, zrušený 1791. (červen, pozn. 71)

27 *Abbatia Casæ-Dei*, **Abbaye de La Chaise-Dieu** byl benediktinský klášter ve stejnojmenné obci v regionu Auvergne na jihovýchodě Francie poblíž Lyonu. Založen 1043, zrušen 1790.

podobovat. Tak veliká byla jeho laskavost, že všechny omlouval, za všechny se přimlouval, a ani nemusel znát ty, v jejichž prospěch mluvil. Pečlivě střežil svůj jazyk ode všeho hříchu. Stal se Převorem, poté byl ustanoven prvním Opatem kláštera v Igny. Ovšem, když už nedokázal unést neklidné bouře světských záležitostí, oproti přání Svatého Bernarda se navrátil do Clairvaux. Zde již jako nemocný stařec, ducha však mocného, zůstal horlivým ve službě Boží i práci rukou; a k různým úlevám a ústupkům z milosrdenství, které se obvykle starcům udělují, on nikdy nesvolil, i když mu je chtěli dát. Když roku 1148 podstoupil svůj šťastný poslední zápas, objasnil Svatý Bernard ve shromáždění bratří, co si o jeho výtečném chování myslel, a prohlásil, že život tohoto služebníka Božího jim byl kázáním na všechny druhy svatosti. (Hag., n. 81).

Taktéž v Clairvaux, **blahoslavený Gerard z Farfy**, mnich. Když jej jeho umírající Opat z kláštera Farfa,²⁸ Řádu Svatého Benedikta v Itálii, poslal ke Svatému Bernardovi a do jeho kláštera v Clairvaux, na tomto místě pak kvetl určitými ctnostmi, totiž jeho srdce bylo zvláštním způsobem naplněno svatou zkroušeností, takže jeho oči jako dva prameny téměř kdekoliv, především však během slavení posvátných tajemství, velkým potokem slz smáčely jeho tvář. Ještě ve svých devadesáti letech se s jeho neúnavným zápalem ducha zdálo, že mládne každý den, takže jej těžká choroba stěžila donutila, aby ležel na ošetřovně, nebo se aspoň zdržel práce na poli, byly totiž žně. Když nastala jeho poslední chvíle, zjevil se mu Svatý Bernard s andělskou tváří, oděn v bílá roucha; a když mu požehnal, požehnal též celému klášteru. Sám Gerard se totiž po smrti zjevil svatému konvršovi Vavřinci, radostný a přejasný, okrášlen drahocennými rouchy. (Hag., n. 87).

8. prosince.

V Itálii, roku 1775, v Pánu zesnul přejasný Představený **Placidus Pozzancheri** [po'cankéri], jenž se z Opata kláštera Casamari a Præses Kongregace Svatého Bernarda v Itálii stal Biskupem diecéze Imeria a po-

28 *Monasterium Farfensis*, **Abbazia di Santa Maria di Farfa** je benediktinský klášter kongregace z Monte Cassina na území obce Fara in Sabina nedaleko, severně, od Říma. Založen kolem roku 554, několikrát zrušen v 1. tisíciletí, vždy obnoven, naposledy zrušen 1798 francouzskou revoluční armádou, obnoven 1920 Ildefonsem Schusterem, Opatem od Svatého Pavla za Hradbami. Do roku 1841 býval klášter teritoriálním opatstvím.

sléze Tivoli.²⁹ Byl zpovědníkem Papeže Benedikta XIII. Do nebe odešel s pověstí svatosti, a jeho hrob se proslavil mnoha zázraky. (Hag.,n.659).

V klášteře Panny Marie od Sedmi Pramenů (Sept-Fons [set-fón]), roku 1883, do nebe odešel Otec **Serafin Roger** [rožér], Převor. Byl veleben jako příklad Převorů. Zajisté, když sloužil třem po sobě následujícím Opatům, kteří z důvodů visitací svých mnoha dceřiných klášterů a též pro jejich úřad Generálního Vikáře museli často pobývat mimo svůj klášter, takže číhodomu Převorovi připadl úkol zachovat mnišskou kázeň a utužovat duchovní život bratří. Což ve své lásce a horlivosti, s rozlišováním, usebráním svého ducha v Bohu a převelice vděčné úctě k Panně Marii, ve všech svých zvycích i postavě jakoby andělský, s autoritou téměř nadpřirozenou naplnil, a s její pomocí zachoval pokoj mezi bratry neporušený, a také v ostatních věcech, velmi složitých, které se přihodily, jako by se stal poutem mezi srdci všech bratří. Takový měl vliv na ostatní, že vzpomínka na něj nevymizela ani mnoho let po jeho smrti, dokonce ani dnes, a to v klášteře i mimo něj. (Hag., n. 723).

9. prosince.

Ve Španělsku, roku 1591, odešel číhdomný Otec **Vavřinec Gonzales**, Opat kláštera Valbonne³⁰ [valbon] a poté kláštera Villanueva³¹ [vijanueva], výjimečný svým řeholním zápallem. Šest dnů před jeho skonek, když jej viděli psát, a zeptali se, co píše, odpověděl: «Pár věcí, které slouží k duchovnímu prospěchu, chci ještě zapsat; neboť zakrátko my čtyři ze starších bratří budeme muset odejít z tohoto světa». Zachvácen chorobou řekl lékařům, kteří si nemysleli, že by se nacházel v jakémkoliv nebezpečí: «Dělejte, cokoliv se vám zlíbí; já totiž se vši jistotou vím, že zakrátko odejdu z tohoto světa». Když pak mniši v jeho cele zpívali apoštolské vyznání víry, jak bývá zvykem, s očima i rukama vztaženýma k nebi s radostnou tváří řekl: «Bratři, vidím slávu Boží». Když to řekl, zesnul v Pánu. Jeho

29 *Ep. Tiburtinus* – biskup z diecéze Tivoli, jejímž centrem je město Tivoli, které leží v regionu Lazio, asi 30 km severovýchodně od Říma.

30 *Vallisbona*, **Abbaye de Valbonne** byl cisterciácký klášter v obci Argelès-sur-Mer na samé hranici mezi Francií a Katalánskem u středomořského pobřeží poblíž města Perpignan. Založen 1242 z Fontfroide, zrušen 1734 z důvodu odlehlosti místa.

31 *Villanova*, **Monasterio de Santa María de Villanueva de Oscos** byl cisterciácký klášter v obci Villanueva de Oscos v oblasti Asturias na severozápadě Španělska poblíž města Oviedo. Založen 1137 benediktiny z kláštera Carracedo, ten se 1203 přidal k cisterciácké reformě, a tento klášter je následoval. Zrušen 1835.

tvář náhle zkrásněla jako tvář anděla, a ukázaly se u něj i další známky svatosti. Proto byl s nejvyšší úctou svěřen hrobu a všichni jej čtili jako Svatého. (Hag., n. 510).

Ve vestfálském klášteře Marienfeld,³² kolem roku 1350, zesnul **Jindřich Corff**, mnich. Ve světě byl svého času slavným vojákem, avšak v Řádu se ukázal býti mnichem pokorným, poslušným a zcela mírumilovným. Byl přísný a střídmy sám k sobě, avšak dobrotivý a štedrý vůči hostům, chudým a nemocným. Když byl mrtev obnažen k obmytí, shledali bratři, že s vědomím Opat a Zpovědníka nosil na těle železné lanko či pouto, dosti pevně utažené, a na místě cingula železný řetěz kolem beder, z čehož se dalo poznat, jaký život v tajnosti vedl, třebaže v konventu byl nanejvýš společenský a veselý. (Hag., n. 470).

10. prosince.

V brabantském klášteře La Ramée³³ [la ramé], **blahoslavená Ida z Nivelles** [nivel], mniška. Ve svých devíti letech přišla o útěchu svého otce, a aby mohla sloužit Pánu v čistotě, utekla z domu oknem, přišla k nějakým chudým pannám, a o nezbytnosti pro ne sama žebřala. Když jí bylo šestnáct let, ona sama neměla vlastního už vůbec nic, a aby mohla často přijímat Svatou Eucharistii, vstoupila do cisterciáckého kláštera, který se nazýval Kerkum. Ovšem zpočátku neznala jazyk mnišek, které tam přišly z Německa, takže často mluvila s Bohem a sama sebou, a pohledem na stvoření kontemplovala Stvořitele. Posléze rozkvetla duchem proroctví a darem zázraků; dokázala poznat smýšlení srdcí; obracela duše, uzdravovala těla, rozkazovala zlým duchům, rozmlouvala s anděli. Lásku jejího srdce, která jakoby se chtěla dostat ven, její tělo vyzařovalo jako ty nejjasnější paprsky, a často ji viděli zářit jako slunce. Bůh ji dvakrát postihl přetěžkou chorobou, a poté, co ji při té druhé po čtrnáct měsíců trýznily bolesti, přijala milost pohledět na Nejsvětější Trojici jako v zrcadle, a podivuhodným způsobem vždy nevyslovitelně ona kontemplovala v Nejblahoslavenější Trojici a Trojice pak v ní. A v přítomnosti Nejsvětější Svátosti byla tato svatá duše uvolněna z těla, 11. dne tohoto měsíce roku

32 *Campus-Sanctæ-Mariæ in Westphalia*, **Kloster Marienfeld** byl cisterciácký klášter v obci Harsewinkel poblíž města Bielefeld na severozápadě Německa ve spolkové zemi Severní Porýní-Vestfálsko. Založen 1185 z kláštera Hardehausen, zrušen 1803.

33 *Rameya in Belgio*, **Abbaye de la Ramée** byl klášter cisterciáček v belgické obci Jauchelette nedaleko Bruselu. Založen 1215 z Nivelles, zrušen 1796. (říjen, pozn. 112)

1231, ve věku třiceti tří let. Její památku sestry po mnoho staletí každý rok slavnostním způsobem slavily. (Hag., n. 122).

Roku 1140, byl v Normandii založen klášter Panny Marie z Trappy.

11. prosince.

V německém klášteře Himmerod,³⁴ **blahoslavený David**, mnich. Pocházel z Florencie, stal se novicem v Clairvaux; pro svou tělesnou slabost byl nejprve poslán pryč, avšak když vytrvale tloukl na bránu, Svatý Otec Bernard, pohnut slitováním a předzvěstí mladíkovy budoucí svatosti, jej opět přijal. Krátce poté byl připojen k bratřím, kteří se vydali založit klášter Himmerod. Zde po mnoha letech sladký Pán, pohnut jeho modlitbami a vzdechy, jej od veškerého tělesné postižení uzdraviti ráčil, uvnitř zažehl lásku, zvenku mu pak udělil sílu učinit cokoliv, takže potom také strávil noci na modlitbách v mnoha slzách, a mezitím se neméně usilovně činil i v práci. Vždy jej provázela radost, takže kdokoliv k němu přišel smutný, vracel se od něj radostný a s pozvednutým duchem. Začal také zářit zázraky a vešlo ve známost, že byl nadán prorockým duchem. Často opojen hojností nebeského požehnání vystupoval z tělesných smyslů. Avšak žádná tělesná námaha pro něj tehdy nebyla příliš obtížná; ani k modlitbě nemusel vyhledávat skrytá zákoutí, avšak nadmíru pamětliv observancí Řádu se vždy snažil být přítomen u všech řeholních cvičení. Odešel z tohoto světa roku 1179, a pohřben byl v kapitulní síni, kde jsou obvykle pohřbívání pouze Opatí. Zjevil se pak několika bratřím a jiným oddaným osobám, a jeho oděv byl uchován na ostatky; a jejich přiložením bylo mnoho nemocných uzdraveno. Roku 1204 pak byly jeho svaté ostatky slavnostně přeneseny do křížové chodby; z nichž část pak v 18. století, s povolením Kardinála Vikáře Římského, byla vystavena k veřejné účtce věřícím. Bratři kláštera Himmerod však již od 14. století či snad i dříve slavili k jeho čti Mši s obecnými texty k Význavači, jenž nebyl Biskupem, s vlastní orací. (Hag., n. 30).

12. prosince.

34 *Hemmenrodum*, **Abtei Himmerod** byl cisterciácký klášter na západě Německa poblíž Trevíru ve Falcku. Založil jej sám sv. Bernard v roce 1134, 1802 byl zrušen, 1922 znovu osídlen, 2017 opět zrušen. (červen, pozn. 82)

V savojském klášteře Tamié,³⁵ roku 1701, skonal Důstojný Pán **Jan Antonín de la Forest de Somont** [də la foré də somõn], Opat a Reformátor. Nejdříve byl odpůrcem všech možných reforem klášterů, když však jednou navštívil klášter a Opata v Trappě, tím, co viděl, byl v duchu natolik pohnut, že svého dřívějšího odporu velmi želel, a ve svém vlastním klášteře stejným způsobem opět zavedl dřívější disciplínu; a později byl velmi prospěšný další klášterům mužským i ženským. V tomto díle mu nejspíše pomáhal Dom **Jan František Cornuty** [kornůty], který byl jeho nástupcem také v úřadu Opata. (Hag., Suppl., n. 646 b).

V brabantském klášteře Villers³⁶ [vijé], připomíná se **Franco z Arquennes**³⁷ [arken], mnich, dříve brabantský voják lvího srdce, proslavený svou udatností, jenž když se vydal na křížovou výpravu a bojoval ve Svaté Zemi, porazil zde druhého Goliáše, který Křesťany drze vyzýval k boji muže proti muži. A když tam viděl své dva syny padnout pro Kristovo jméno, poté, co se navrátil do vlasti, v klášteře Villers [vijé] započal svůj duchovní boj. Byl to příjemný stařec, dobrotivý a přívětivý, přesvatou Boží matku nadmíru miloval a čtil, a ustanovení Řádu si velmi zamiloval, a říkal, že jim dává přednost přede všemi potěchami světa. Třebaže byl často soužen úpornými horečkami, účastnil se Mší svatých, a byl zcela přesvědčen, že v této posvátné Oběti spočívá veškeré zdraví ducha. Zcela jistě důvěřoval, že skrze zbožnost obdrží od Pána život věčný, nakonec poté, co zapěl krásné zpěvy, s úsměvem a pohledem na Boha vypustil duši. (Hag., n. 404).

13. prosince.

U sicilského města Noto,³⁸ **blahoslavený Mikuláš**, mnich kláštera Panny Marie od Oblouku,³⁹ proslavený pověstí svatosti i zázraky, jehož ostatky jsou dodnes vystaveny k počtě věřícím. Dokonce se již od ne-

35 *Stamedium*, fr. **Tamié** je trapistický klášter nedaleko Grenoblu ve východní Francii (Savojsko). Založen 1132 z Bonnevaux, zrušen 1791, znovu osídlen trapisty 1861. (červen, pozn. 109)

36 *Villarium*, **Abbaye de Villers-en-Brabant** byl cisterciácký klášter v belgickém městečku Villers-la-Ville poblíž belgického Bruselu. Založen 1146 z Clairvaux, zrušen 1796 během Francouzské revoluce. (červen, pozn. 79)

37 *Franco de Arquennis*

38 *Netum in Sicilia*, **Noto** je město na Sicílii, na jihovýchodním pobřeží nedaleko Syrakus. Město známé svou architekturou, dnes má asi 24 tisíc obyvatel.

39 *Cænobium S. M. de Arcu*, **Santa Maria dell'Arco** byl cisterciácký klášter ve městě Noto (viz výše). Založen 1212, zrušen 1789.

paměti oslavuje též v liturgii, ovšem bez potvrzení takové účty od Svatého Stolce. (Hag., n. 68).

V Savojsku, čtihodná Matka **Ludovica Teresia Perrucard de Ballon** [perúkár də balõn], Zakladatelka Kongregace Bernardinek, nazvané Kongregace Nejsvětější Prozřetelnosti. Byla příbuzná Svatému Františkovi Saleskému. Jako nemluvně chybou chůvy zchromla, a když se to děvčátko dozvědělo, k této chůvě se chovala nadmíru přívětivě. Tehdy se také velmi věnovala modlitbě a podmaňování si své vlastní přirozenosti. Když jí bylo sedm let, matka ji odvedla do kláštera Svaté Kateřiny⁴⁰ v Annecy [anesí], kde měla zmíněného Svatého Františka jako duchovního otce, a zakrátko vystoupila k vyšším stupňům modlitby i čtnosti. Poté zásluhou Opata z Cîteaux Mikuláše Boucherata [bušeráta] a se souhlasem generální kapituly, a přispění zmíněného svatého Biskupa, pak ve snaze navrátit upadlou řeholní kázeň ve svém klášteře na dávné cesty k svatosti, čtyři sestry z tohoto domu spolu s ní založily nový klášter ve vsi Rumilly, kde byla proti své vůli zvolena Představenou, což následovalo mnoho dalších založených klášterů. Také vedena Svatým Františkem mírnila vnější přísnost některým sestrám, sama pro sebe však zůstala zcela pevná, zatímco se říká, že ze všeho, co dělala, dýchala láska. Takto odmalička až do svého stáří postupovala od čtnosti ke čtnosti, zatímco nebeskými útěchami bývala často občerstvena, pokojně zesnula v Pánu, 14. dne tohoto měsíce roku 1668. Podivuhodnou vůni, kterou tělo, lůžko i hrob tehdy vydávaly, znovu pocítili ti, kteří roku 1855 dosti podivuhodným způsobem našli kosti této čtihodné ženy. (Hag., n. 591).

14. prosince.

Ve španělském klášteře Sacramenia,⁴¹ **blahoslavený Jan «chléb a voda»**,⁴² konvrš. Mniši z kláštera L'Escaladieu⁴³ [l'eskaladijō], které povolal

40 *Monasterium S. Catharinæ Anneciense*

41 *Sacra-Mœnia*, **Monasterio de Santa María la Real (Sacramenia)** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci v provincii Segovia nedaleko města Valladolid v centrální části Španělska. Založen 1141 z francouzského kláštera L'Escaladieu, zrušen 1835 a v roce 1925 bylo celé srdce kláštera (křížová chodba, refektář a kapitulní síň) prodány do Spojených států, kamen po kameni rozebráno a postaveno v Miami na Floridě.

42 **Joannes «Pan-y-Agua»**

43 *Scala-Dei*

král Kastilie a Leónu Alfons,⁴⁴ když procházeli starou Kastilskou zemí,⁴⁵ aby našli to nejlepší místo k založení kláštera, narazili na jednoho muže obtíženého dlouhým věkem, s neostříhanými vlasy, zesláblého chudobou, a sotva oblečené tělo se z nedostatku sil stěží hýbalo. Tento Jan jménem i nápodobou jeho života,⁴⁶ jenž žil pouze z chleba a vody, obdržel také toto přízvisko. Nescházely ani zázraky plynoucí z jeho čtností. Tento člověk se tedy přidal k mnichům, avšak před dokončením roku noviciátu odešel ze světa. Tak časté byly jeho zázraky, že klášter původně zasvěcený Panně Marii se za dva roky začal označovat jako klášter «Panny Marie a Svatého Jana ze Sagramenie». (Hag., n. 74).

V klášteře Panny Marie z Trappy, roku 1703, odešel **Jan Climacus Bosc du Bois** [bosk dů boa], mnich. Nejdříve byl odchovancem řeholních kanovníků Svatého Augustina, Kongregace Svaté Jenovéfy, od dřívější zbožnosti se však postupně odklonil. Když si to uvědomil, ze samotné slabosti, kterou právě zažil, nabral síly, aby vystoupil výše. Proto s dovolením Představených našel útočiště v samotě Trappy, kde podle slova Svatého Otce Bernarda své tělo jakoby zanechal u klášterní brány, a dále nesl jen jedinečný zápal ducha, spolu s širokým srdcem, a po cestě Božích příkázání běžel tak, že tvrdost přísného způsobu života ani nestačil pocítit. Toužil býti účastným Kristovy potupy, a téměř žádná potupa mu nebyla dost; a ještě se modlil za ty, kteří jej pomlouvali; a děkoval těm, kteří jej stíhali tresty. Nevědomky také mocně následoval příklad Svatého Dorothea, neboť ve věcech zjevných odmítal vidět jinak než očima Představených, a poslouchal pouze jejich ušima. Sužován mnoha těžkými zly, tento vítěz nad nesnázemi došel až na svůj konec, když zrovna na kolenou odříkal posvátné Officium. (Hag., n. 634).

Roku 1883, v Nizozemí byl založen klášter Panny Marie ze Sionu ve městě Diepenveen.

15. prosince.

V klášteře Panny Marie z Trappy, roku 1674, odešel Dom **Jakub Puiperon**, mnich a kněz, předtím odchovanec Řádu Celestinů. Vždy se snažil ulehčit bratrům od jejich povinností, a jeho touhu po odevzdání se řeholnímu životu a vykonávání přísných cvičení museli Představení

44 **Alfons VII. Kastilský**, zvaný **Císař** (španělsky Alfonso VII el Emperador; 1105 – 1157) byl králem Leónu a Kastílie a hrabětem barcelonským.

45 *Castellæ-veteris terram*

46 Jan Křtitel

pořádně mírnit. Asi čtrnáct měsíců předtím, než zemřel, jej postihla choroba nohy, a k její léčbě bylo vykonáno mnoho převelice bolestivých řezů. Zanedlouho poté jej napadla choroba plic s těžkým kašlem a horečkou, z jejíchž útrap se již nevyléčil. Zároveň jej též po mnoho měsíců sužovala přetěžká pokušení smutku a zoufalství. Na příkaz Opatův však vzpomínku na své hříchy odložil a ve chvále Božího milosrdenství opět našel pokoj ducha. Mezitím se tělesné obtíže zmnožily a velmi se mu přitížilo. Avšak on sám byl velmi pohnut obtížemi bratří, a díky tomu, že jej jeho horlivá povaha vyzbrojila proti netrpělivosti, své vlastní obtíže, i ty nejtíživější, snášel s vyrovnaným duchem; dokonce od Boha obdržel milost milovat to, co jej trápí, a nalézat v těchto věcech potěšení. Svého ducha vždy udržoval spojeného s Bohem, když převelice zbožně a klidně zesnul v Pánu. (Hag. n. 613).

V klášteře Panny Marie z Milosti v obci Bricquebec⁴⁷ [brik-kebek], roku 1906, zbožně zemřel Bratr **Constantius Jouvin** [žuvān], konvrš. Již v otcovském domě žil jako opravdový mnich, a tím, že trýznil své tělo, se snažil dávat příklad života Krista ukřižovaného. Takto očekával hodinu božské Prozřetelnosti, v níž po smrti otce, když mu bylo čtyřicet osm let, konečně mohl vstoupit do kláštera. Zde mu byla dána k zachovávání spousta zvláštní milosti, kdy v ještě větší hojnosti tělesného utrpení spolu s Kristem oplakával hříchy lidí, aby jako druhý Arnulf z Villers [vijé] častým bitím proti sobě mocně zaplál takovým hněvem, že se celým klášteřem rozléhaly rány bičem a zdi byly zkropeny nesčetnými kapkami krve. Svou mysl měl upřenou k všelijakým Kristovým útrapám, a chvíle Jeho posvátného Utrpení se v sobě snažil vyjádřit. A zatímco byl prodchnut vnitřními dary božské milosti, i vnějšími skutky, v pravdě zázračnými, jej Bůh také oblažil. Bratřím pak byl vždy se vším nápomocen. Když mu bylo šedesát devět let, postihla jej choroba, a poté, co zpěvem vyjádřil touhu uzříť Matku v nebesích, a v Ní spočinula všechna jeho naděje, vypustil svou zbožnou duši. (Hag., n. 759).

16. prosince.

47 *Monasterium B. M. de Gratia in Bricquebec, Abbaye Notre-Dame-de-Grâce de Bricquebec* je trapistický klášter v obci Bricquebec na severovýchodě Normandie (Francie). Klášter založil v roce 1824 diecézní kněz Bon-Henry Onfroy (1777-1857), který chtěl odejít do kláštera, a jeho biskup mu dal svolení pouze pod podmínkou, že jej v diecézi sám založí. Na pomoc pak dostal tři mnichy z kláštera Port-du-Salut. (červenec, pozn. 22)

V Cîteaux, **blahoslavený Rainald** či **Raynard**,⁴⁸ pátý Opat. Byl synem Milona,⁴⁹ hraběte z Bar-sur-Seine [bar-sür-sén], a jako mnich z Clairvaux byl roku 1133 zvolen Opatem v Cîteaux. Byl mužem vznešeným a uhlazeným, v zápalu k řeholnímu životu předčil všechny Opaty, jimž byl nadřízen. Říká se, že právě on byl tím, kdo sebral první výnosy generální kapituly spolu se stanovami prvních Cisterciáků do jedné knihy.⁵⁰ Spolu s blahoslaveným Petrem Ctihodným smířil Petra Abelarda s Otcem Bernardem, a Bernardovým prostřednictvím i s Církví. Když však roku 1150 z důvodu zřízení nějakého kláštera přišel do kraje Provence [prováns], právě tam odešel k Bohu. Když to Svatý Bernard v duchu užířel, napsal Blahoslavenému Evženu III.: «Pán Cisterciácký nás opustil: je to veliká rána pro Řád; mně však nastal dvojnásobný důvod k truchlení, neboť v jednom člověku ztratil jsem otce i syna». (Hag., n. 82).

V klášteře Panny Marie z Trappy, 11. dne tohoto měsíce roku 1716, zbožně zesnul **František Lotin de Charny** [lotān də šarny], mnich. Na šlechtickém dvoře jej přitahovala lehkovážná společnost a bezcenná četba, a především poté, co vstoupil do armády, se téměř přestal modlit k Bohu, zachoval si ovšem určitou úctu k Nejblahoslavenější Panně Marii a starost o chudé. Když jednou a potom ještě podruhé přišel do kláštera v Trappě, natolik se převrátil jeho vnitřní svět,⁵¹ že v prostraci jako kajcník požádal o hábit Řádu. Zdálo se, že se okamžitě změnil v jiného člověka; a ve své vrozené velkodušnosti nic neváhal a s nadšením přijal nové životní povinnost i zvyky, zároveň každou literu předpisů oživil duchem pokory a poslušnosti, zkroušenosti a zbožnosti. V modlitbě byl vytrvalý, a přísnost řeholního života si rozšiřoval ještě dobrovolným pokáním. Své tělo, z předchozího života převelice změkčilé, však teď natolik zanedbával, že se nakazil chorobou; avšak krutost utrpení Páně a všechny jeho pohany řádně rozjímal ve své mysli, a toužil státi se podobným Kristu. Bůh tedy dovolil, že po mnoho měsíců byl trýzněn a zkoušen přetěžkými pokušeními a nejvyšší vyprahlostí ducha. Oddanost Bohorodičce, kterou od malička pěstoval, v klášteře ustavičně rostla, a od oné přelaskavé Matky očekával všechno. Když z něj již život odcházel, vhodnými slovy žalmů nepřestával chválit Boha, když nakonec řekl verš: «Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech», a krátce nato již spěchal do nebeské vlasti. (Hag., n. 642).

48 Raynaud de Bar-sur-Seine

49 **Milon II de Bar-sur-Seine** (ca. 1075 – 1126) hrabě z Bar-sur-Seine v kraji Champagne.

50 *Instituta generalis capituli apud Cistercium*

51 *animo conturbatus est*

17. prosince.

V klášteře Panny Marie Sněžné,⁵² 11. dne tohoto měsíce roku 1908, v Pánu zesnul Důstojný Pán **Martin Martin** [martān], Opat. Byl mladším bratrem Dom Aloise, Opata kláštera ve Staouéli¹⁴ [stau'eli], jež jsme slavili třetí den tohoto měsíce, a stejně jako on byl asi ve svých dvanácti letech přijat jako chovanec či oblát do kláštera. Když Opat Dom Polykarp viděl jeho nadmíru bystrý rozum, zařídil, aby jej jedinečným způsobem rozvíjel. Později byl již vázán řeholními sliby, a v nadcházejících životních podmínkách, do nichž se dostal kvůli pronásledování, mnišskému životu ovšem nemálo vzdálených, si vždy zachoval lásku a touhu po samotě. Pak mu byly přiděleny různé povinnosti, a nakonec byl ve všeobecné volbě zvolen Opatem. Tento úřad s obavami a váháním přijal. Bratry, kterým byl Představeným, chtěl – pokud to považoval za nutné – ve všem předcházet, a třebaže byl slabé tělesné konstituce, na sebe zůstal přísný a i těmi nejmenšími předpisy Řehole se cítil ještě více zavázán. S ostatními však jednal nadmíru dobrotivě, a třebaže byl vznětlivé povahy, po celou dobu své vlády byl prodchnut Kristovou dobrotou a milosrdenstvím, a jeho největší starostí bylo, aby z duší, které mu byly svěřeny, neztratil ani jednu. Nemocné předcházel s takovou láskou, aby dle slov Svatého Jeronýma netoužili ani po matčině péči. Neméně pak zářila i jeho pokora a zbožnost, v níž ani v největší zaneprázdněnosti vnějšími záležitostmi neopomněl též záležitosti Boží. Zatímco byl ducha upřímného a vznešeného, též srdce měl něžné a milující, nárkem a nemocí z bolestí ducha postižen onemocněl; a smrtí dosti náhlou byl vzat ze života ve věku svých padesáti dvou let. (Hag., n. 763).

18. prosince.

V klášteře Panny Marie ze Scourmontu⁵³ [skúrmonu] v Belgii, roku 1901, pln čtnosti zesnul Důstojný Pán **Godefríd Bouillon** [buijōn], Opat. Muž ve světě velevážený a zbožný, když ve svých třiceti letech vstoupil do kláštera, stal se novicem v řeholním životě nadmíru horlivým. Později byl

52 *Monasterium B. M. ad Nives*, **Abbaye Notre-Dame-des-Neiges** byl trapistický klášter v obci Saint-Laurent-les-Bains na jihu Francie nedaleko Montpellier. Založen 1850 z Aiguebelle, zrušen 2022, do kláštera přijdou cisterciáčky z kláštera Boulaur v Okcitanii (jihozápadní Francie). (srpen, pozn. 24)

53 *B. M. de Succurmonte*, **Abbaye Notre-Dame de Scourmont** je trapistický klášter založený 1850 z Westvleteren. Klášter se živí výrobou piva a sýrů pod značkou Abbaye de Chimai. (červenec, pozn. 90)

vysvěcen na Kněze a ustanoven Podpřevorem, byl pravou rukou stárnoucího Opatu, a pak se stal i jeho nástupcem. Svou vládu svěřil pod ochranu božské Matky, a žil zcela z víry, zatímco věcmi pozemskými zcela pohrdal a pouze na Boha a nebe obracel svůj pohled. Od nikoho nežádal nic, co by prvně neudělal sám, a řeholních cvičení se sám nadmíru pilně účastnil. K liturgickým slavnostem a zpěvu Officia napínal veškerou svou snahu; ani v práci svých rukou si nedal žádnou úlevu, a i v podřadnějších pracích se připojoval k těm, kteří je vykonávali. Bratřím pak byl dostupný v kteroukoliv hodinu. Otcové generální kapituly jej ve ctnosti přirovnali k Důstojnému Pánovi Vitalu Lehodey, přeslavnému Opatu kláštera Panny Marie od Milosti. Postihla jej pak choroba žaludku a jater, ovšem Dom Godfríd, dalek lásky k životu časnému, se choval jako předtím, a byl pořád stejně čilý a veselý, a radoval se z přicházející nebeské blaženosti, již ve svých padesáti sedmi letech šťastně dosáhl. (Hag., n. 752).

19. prosince.

V Anglii, svaté památky **Turgesius**, Opat kláštera Kirkstall⁵⁴ [kɜrkstɔl], vzatý z kláštera Fountains Abbey⁵⁵ [fauntins eby]. Byl mužem jedinečné zdrženlivosti a nadmíru přísně trestal své tělo. Aby své tělo krotil, vždy byl oděn v tuniku z pytloviny. V létě se neoblékal méně ani v zimě více, a ani před nejtuzšími mrazy se žádným způsobem nechránil. A když bratři, oblečení při zpěvu vigilií v dvojí oděv, byli zkřehlí mrazem, on sám na sobě nedal znát žádné nepohodlí, takže se říkalo, že zimu zaháněl zápallem svého ducha. Také v pokrmech byl k sobě tvrdý a nadmíru střídmý. A přesto byl mužem převelice veselým. Podivuhodný byl zároveň v odanosti a zkroušenosti srdce, k tomu byl přehojně nadán milostí slz, o Bohu a božských věcech dokázal jen stěží promluvit bez pláče. Jeho životopisec také uvádí, že také když recitoval v chóru Officium, nejvíce pak když přinášel posvátnou oběť, ne ani pláčem, jako spíše deštěm svažoval svá kněžská roucha. Když tedy po devět let stál v čele opatství

54 *Kirkstallium*, **Kirkstall Abbey** byl cisterciácký klášter na předměstí Leedsu v Západním Yorkshiru. Založen 1152 z Fountains Abbey, zrušen 1538. (říjen, pozn. 14)

55 *Monasterium S. M. de Fontibus*, nejspíše **Fountains Abbey** byl cisterciácký klášter u města Ripon nedaleko Leedsu v Severním Yorkshiru. Založen 1132, kdy po neshodách odešli mniši z benediktinského kláštera Panny Marie v Yorku, mezi nimi i sv. Robert z Newminsteru (Menologium ze 7. června) z kláštera, dostali území u šesti pramenů, které pojmenovali Fountains. V roce 1135 se stali součástí cisterciáckého řádu pod Clairvaux. Klášter byl zrušen 1539. (září, pozn. 17)

Kirkstall [kærkstól], navrátil se do kláštera Fountains Abbey [fauntins eby], kde pak na počátku 13. století v pokoji zesnul. (Hag., n. 371).

V bavorském klášteře Heilsbronn,⁵⁶ památka slavného Opat **Konráda z Brundelsheimu**, výtečného teologa a přeslavného Učitele duchovního života. Jeho kázání jsou podpořena mnoha místy z Písma Svatého a ukazují skvostnou Kristologii dobře znalou niterného vábení ke zbožnosti vůči Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu; a vykazují tu nejlepší nauku, kterou obvykle nazýváme mystickou. On pak roku 1321 dosáhl nebeské blaženosti. (Hag., Suppl., ult. pag.).

20. prosince.

V anglickém klášteře Fountains Abbey⁵⁷ [fauntins eby], připomíná se zbožný konvrš **Sunulf**, člověk prostý, jenž ani číst neuměl, byl však jedinečné milosti a čistoty. Pán jej totiž vzdělával, takže každý den rostl ve znalosti Svatých, neboť měl ducha zjevení. O jeho střízlivosti a mlčení, o vyspělosti v chování i mravní kázni měl ve zvyku vyprávět svatý Opat Radulf, jenž jej kdysi velmi dobře znal, též jak živě všechny povzbuzoval, jak účinně utěšoval, jak sladce hovořil, jakou snahu vždy vynakládal na to, aby střežil svá ústa od jakéhokoliv zbytečného slova. (Hag., n. 372).

Ve španělském klášteře Las Huelgas⁵⁸ [uelgas], památka zbožné sestry **Marie Gomez**, konvršky. Podivuhodným způsobem zářila láskou k chudým, a nejenže ráda rozdávala potřebným svůj pokrm, ale také služebným kláštera ochotně pomáhala v jejich úkolech, aby pomocí této práce hojněji nashromáždila to, co mělo být rozděleno ubohým. Skutky její lásky ráčil Bůh vynahradit zázraky. Tak jednou těžké žhnoucí poleno odnesla jako stéblo k bráně kláštera a potřebným vesele rozdělila, a ne-

56 *Monasterium Fontis-Salutis in Bavaria*, **Kloster Heilsbronn** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci ve Frankách (spolková země Bavorsko), nedaleko Norimberka. Založen 1132 z Ebrachu, zrušen 1578.

57 *Monasterium Fontanense in Anglia*, **Fountains Abbey** byl cisterciácký klášter u města Ripon nedaleko Leedsu v Severním Yorkshire. Založen 1132, kdy po neshodách odešli mniši z benediktinského kláštera Panny Marie v Yorku, mezi nimi i sv. Robert z Newminsteru (Menologium ze 7. června) z kláštera, dostali území u šesti pramenů, které pojmenovali Fountains. V roce 1135 se stali součástí cisterciáckého řádu pod Clairvaux. Klášter byl zrušen 1539. (září, pozn. 17)

58 *Monasterium Huelgense*, **Santa María la Real de Las Huelgas** je klášter cisterciáček v krajském městě Burgos na severu Španělska. Založen 1187 z kláštera Tulebras, měl rozsáhlé výsady od krále a nebyl nikdy zrušen. (listopad, pozn. 34)

jednou ji sestry viděly, jak na svém oblečení nese hořící polena pro chudé na zahřátí, aniž by se vznítíl její oděv a shořel. Odešla v roce 1684, v té nejtvrďší zimě. Když se tedy nenašly květiny, aby ji sestry mohly uvít věnec, objevil se u brány kláštera koš plný květů, které jim poslaly panny z Karmelu. (Hag., Suppl., n. 654c).

Roku 1848, ve Spojených Státech Amerických, ve státě Kentucky, byl založen klášter Panny Marie z Gethsemani.

21. prosince.

Ve Frísku, v klášteře Svatého Bernarda v Aduardu,⁵⁹ **blahoslavený Richard**, mnich, rodem Angličan, muž vpravdě andělský.⁶⁰ V Paříži získal titul magistra, pak přijal znamení svatého Kříže a rozhodl se navštívit Svatou Zemi; avšak jedna svatá inklusa⁶¹ mu sdělila, že by měl odejít spíše do Fríska. Když zde tedy vstoupil do zmíněného kláštera, po celý čas tam zářil pokorou, poslušností, dobrotivým a soucitným duchem, úsilím o zachovávání silencia, ustavičnou pílí v chóru, v psaní, diktování i vyučování, i v dalších čnostných skutcích. Kanonické hodinky i modlitby, které se v konventu modlily společně, on ztrojnásobil, aby jeho mysl ani na chvíli neustávala v božské chvále a modlitbě. Díky této oddanosti společně s častým proléváním slz si zasloužil jedinečné poznání Pána i Svatých. Bůh mu zjevil mnohá tajemství nejen o lidech z jeho časů, ale též o duších *zemřelých* měl jistá zjevení, které svým blízkým často tajně sděloval. V prorockém duchu předpovídal věci budoucí, a měl i milost uzdravování skrze vkládání rukou natolik, že po odsloužení Mše svaté dokázal svou rukou vyléčit každý neduh. Avšak aby se taková nesmírná čnost nestala veřejně známou, k některým jejím druhům se přidaly různé slabosti. Zesnul roku 1266, na svátek Svatého Tomáše, Apoštola: a ani po své smrti neustal ve vyprošování zázraků. (Hag., n. 171).

Roku 1852, byl založen klášter Panny Marie z Pouště.

59 *S. Bernardus in Adwert seu Aduard*, **Abdij Sint-Bernardus in Aduard** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci nedaleko nizozemského Groningenu. Založen 1192 z kláštera Klaarkamp, zrušen 1580. (listopad, pozn. 95)

60 Slovní hříčka *Anglus* a *angelus*, přičemž v některých hymnech, třeba ve druhé sloce hymnu na Nanebevzetí Panny Marie *O quam glorifica luce coruscas*, se písmeno *e* vynechává, takže slova zní stejně.

61 *inklusa*, teda žena, často řeholnice, která tráví celý svůj život zazděná v jedné místnosti, kam jí pouze nosí jídlo, a tráví veškerý svůj čas na modlitbách.

Roku 1887, byl obnoven klášter Panny Marie od Svatého Remigia v belgickém Rochefortu [rošfortu], jenž byl založen roku 1230 pro mnišky, roku 1464 jej pak osídlili mniši.

Roku 1908, byl ve Španělsku založen klášter Panny Marie od Nebeské Cesty (Viaceli).

22. prosince.

V Clairvaux, blahé paměti **Bartoloměj**, předrahý bratr Svatého Otce Bernarda, jehož «povaha již v rozpuku jeho let předznamenávala hrozny stáří, věk neposkvrněné mysli on ozdobil vážností». Byl starší jen než Nivard, mladší než ostatní bratři a ještě nebyl vojákem, po svém strýci Galdrikovi hned přišel za Bernardem, a bez obtíží svolil se spasitelnými povzbuzeními svého přesvatého bratra. Další jeho skutky se však vytrátily z písemné paměti. (Hag , n. 328).

Ve francouzském klášteře Grandselve⁶² [grānselv], památka zbožného mnicha **Bernarda**. Na počátku jeho obrácení, když pozorně pohlédl na nesmírnost svých hříchů a spravedlnost přísného Soudce, jej jal takový strach, že téměř upadl do beznaděje. Když se jej Opat, blahoslavený Pons, snažil umírnit, ustanovil se ručitelem jeho spásy; a tímto slibem byl velmi posílen. Vznešený rodem, přesto však chudým lidem, jimž byl v domě pro hosty ustanoven jako infirmář, přechoťně sloužil jako svým pánům a stal se o ně jako matka o své nemocné dítě. Nakonec byl stížen onou nákazou, která za časů blahoslaveného Ponse zahubila tolik obětí. Když se probral z vytržení ducha, řekl svému Opatovi, kterak z přesvatých úst Páně uslyšel, že všichni, kteří v Řádu vytrvají v poslušnosti, obdrží od Něj věčnou spásu. (Hag., n. 369).

23. prosince.

V nizozemském klášteře Panny Marie z Galileje – Větším,⁶³ který se lidově nazýval Sibculo, připomíná se čtihodný muž **Gerlach z Kranenbor-**

62 *Grandissilvæ, Abbaye de Notre-Dame de Grandselve* byl cisterciácký klášter nedaleko Toulouse v jižní Francii. Založen 1114 jako benediktinský, 1145 se připojil k cisterciáckému řádu jako dcera Clairvaux. 1791 zrušen, 1793 rozprodán na stavební materiál a zničen. (červenec, pozn. 24)

63 *Monasterium B. M. in Gallilæa-Majore, Groot Galilea in Sibculo* byla komunita středověké *Devotio moderna* založená v roce 1403 v obci Sibculo na severu Holandska na současné německé hranici nedaleko Münsteru, jež v roce 1412 přešla pod cisterciáckou filiaci kláštera Altenkamp v Severním Porýní. Zrušen 1579 za Reformace. Viz také *Menologium ze dne 27. června*.

ghu,⁶⁴ Převor. Klášterní kroniky jej chválí jako muže nadmíru vyspělého v mravech, mužného ducha, vytrvalého v předsevzetí, moudrého radou, svatého skutky, a pro jeho čtnosti jej všichni, především však velmožové země, čtili a milovali; dokonce se říká, že jej čtili jako «druhého Bernarda», neboť byl mužem milým, výmluvným, dobrotivým a nadmíru vynikal v projevech skutků lásky. V čele kláštera stál přes třicet sedm let, ve velkých útrapách a nesnázích, pomoci se mu však dostalo z božské milosti i v opoře přátel. Stížen pak nechutenstvím a stářím, strachoval se, aby se nestal neschopným vlády, takže se svého úřadu z vlastní vůle vzdal. A když žil ještě necelý rok, zesnul ve svých osmdesáti letech roku 1492. (Hag., n. 486).

V tento den roku 1119 potvrdil Papež Calixtus II. Chartu Caritatis, kterou jeho nástupci velkolepě chválili.

24. prosince.

V klášteře Savigny⁶⁵ [saviňi] v Normandii, **blahoslavený Petr z Avranches**⁶⁶ [avrānš], mnich. V klášteře se rozhodl ránu svého dříve lehkovážného života uzdravit velkou a vyzrálou přísností, a aby jeho jemné a křehké svědomí nemuselo snášet ani vzpomínku na lehký hřích, ihned se vždy utíkal k léku Zpovědi. Rozhovory se snažil odmítat, nakolik to bylo dovoleno; smíchu se vyhýbal, neboť v něm bylo více čtnosti než když měl ve světě hojné zalíbení v hudbě a zpěvu; také uzavřel úmluvu se svými očima, aby v ničem zálibně neprodlévaly a na nic příliš zvědavě nepohlížely. Představené požádal, aby mu svěřili úkol praní obvazů, které používali jistí nemocní. Kdykoliv tuto práci vykonal, ukázal tím, že je přeučatným vítězem nad sebou samým; a díky tomu byl často prosycen neuvěřitelnou sladkostí a duchovní vůní. Po blažené smrti jej bratři, jež od jeho svatosti očekávali ještě větší věci, neuložili na společný hřbitov pro mnichy, avšak na vhodném a označeném místě jej uctivě svěřili hrobu. A jak umírající slíbil blahoslavenému Aymonovi, zjevil se mu pak, zářící nevýslovnou jasností. (Hag., n. 103).

64 Gerlacus de Kranenborgh

65 *Savinium*, **Abbaye de Savigny** byl cisterciácký klášter v obci Savigny-le-Vieux nedaleko města Rennes na severu Francie. Založen 1112, v roce 1147 se přidal k Cisterciáckému Řádu jako dcera Clairvaux. Bylo odsud založeno 23 klášterů, především na druhé straně Anglického kanálu. Zrušen 1791. (září, pozn. 35)

66 *Petrus Abrincensis*

V kraji tyrolském, v klášteře Svatého Jana ve Stamsu,⁶⁷ roku 1672, život se smrtí proměnil **Benedikt Stephani**, Převor. Muž učený a mírný, znalý básnického umění, sekretář třech Opatů, měl tak výbornou paměť, že celý žaltář, responsoria, antifony i veršiky recitoval v noci v chóru bez pomoci svící spolu s ostatními. Úřad Převora vykonával po dvacet osm let, byl horlivý v řeholní kázni a miloval klášterní život a samotu. Význačný byl svou zdrženlivostí, díky níž se zdržoval všech lákavých zbytečností, v tváři vždy vážný a štíhlý, v rozhovoru přímý a mírný, otec mnoha duchovních synů. (Hag., n. 594)

25. prosince.

Ve Francii, **blahoslavený Fulco**, Biskup z Toulouse. Narodil se pohádkově bohatému janovskému obchodníkovi v Marseille [marsej], spisovatelé z jeho časů jej počítají mezi nejslavnější básníky svého věku, těšil se přízní i přátelství králů i knížat. Byl však povolán k význačnější životní cestě, svěřil se tedy do rukou Kristových, a spolu s dvěma svými syny vstoupil do řeholního stavu v klášteře Grandselve²³ [grānselv], zatímco jeho manželka vstoupila do nějakého jiného cisterciáckého kláštera. Později se stal Opatem kláštera Le Thoronet⁶⁸ [læ toroné], a na konci roku 1205 byl jmenován Biskupem v Toulouse. Nadán učeností i zbožností, planul neuvěřitelným zápallem pro šíření pravého náboženství a vykořeňování bludařské špatnosti. Za to byl nadmíru vděčný i Svatému Dominikovi, jež si i on ze srdce oblíbil, a Diegovi,⁶⁹ Biskupu diecéze Osma. Vyhověl prosbám Svatého Dominika a kostel Panny Marie z Prouilhe⁷⁰ [pruj] svěřil ženám, které Dominik obrátil, a i později jim udělil mnoho výsad. Pod-

67 *Monasterium S. Joannis in Stams*, Klášter sv. Jana Křtitele je cisterciácký klášter v tyrolské obci Stams nedaleko Innsbrucku. Založen roku 1273 z Kaisheimu. S výjimkou let 1807-1816 a 1939-1945 byl klášter vždy funkční. (červen, pozn. 73)

68 *Toronetum*, **Abbaye du Thoronet** byl cisterciácký klášter založený 1136 u obce Tourtour jako **Abbaye Sainte-Marie de Florièyes**, již v roce 1146 se však přestěhoval na současné místo v obci Le Thoronet poblíž města Brignoles na jihu Francie v Provence. Zrušen 1790.

69 *Didacus Episcopus Oxomiensis*, **Diego de Acebo** či **de Azevedo**, biskup diecéze Osma (Kastilie, Španělsko) mezi léty 1201 a 1207, kdy zemřel. Spolupracoval se svatým Dominikem na politických misích i boji proti katarům.

70 *S. M. de Pruliano*, **Monastère de Notre-Dame-de-Prouille** je úplně první klášter dominikánek, založený 1206 na území dnešní obce Fanjeaux na jihu Francie nedaleko Carcassone. Roku 1208 tam měl svatý Dominik zjevení, v němž mu Panna Maria svěřila modlitbu Růžence. Zrušen 1793, poté prodán a zbořen, obnoven 1857 a 1880 tam přišla komunita dominikánek z města Nay.

pořen Fulconovým doporučením a přízní si tentýž Svatý na Lateránském koncilu roku 1215 vyžádal od Innocence III. potvrzení o založení svého Řádu. Také v boji proti bludařům ukázal velké čtnosti vedoucí k víře, a roku 1231, na svátek Narození Páně, uzavřel svůj poslední den. Kardinál Jakub z Vitry jej nazval «za svých dnů silným sloupem celé Církve Kristovy». Pohřben byl ve svém klášteře Grandselve, u hlavního oltáře. (Hag., n. 153).

V klášteře Fabas⁷¹ [faba], nazvaném též Panny Marie od Světla Božího v oblasti Toulouse [túlús], roku 1739 zesnula Sestra **Magdalena Serres**, konvrška. Když jí bylo dvanáct let a spolu s ostatními dětmi pásla ovce, několikrát uviděla Nejblahoslavenější Bohorodičku, která se jí zjevila, a také ji pověřila, aby na tom místě zařídila stavbu kapličky jí zasvěcené, a slíbila těm, kteří zbožně použijí vodu z pramene vyvěrajícího zde nedaleko, že budou uzdraveni od svých nemocí. Když zde po několika letech zbožný novic z Trappy postavil kapličku, která byla na příkaz Biskupův zasvěcena Panně Marii od Svatého Bernarda, začaly se sem pořádat slavné a zbožné poutě. Magdalena pak v klášteře Fabas požádala o řeholní hábit. V něm vytrpěla mnoho protivenství a soužení; avšak s pomocí Ctihodné Abatyše v klášteře vydržela. V nebeském společenství s božskou Matkou, která se jí často zjevovala, byly postupně napraveny její neřesti a byla vyučena čtnostem, a její čtnosti a trpělivost se pod neustálými útlaky staly až hrdinskými. Nakonec však skrze slavnostní úsudek Představených bylo zastaveno její pronásledování, a ona po více než čtyřicet dalších let žila v klášteře, a zesnula v pokročilém věku. (Hag., n. 655).

Připomínka slavné milosti udělené Svatému Otcí Bernardovi ještě jako chlapci, že když nadešel slavný předvečer Narození Páně, očekával hodinu, kdy si ve spánku zaslouží užít narozeného Chlapce Ježíše, jenž tehdy jeho křehké víře dodal posilu a započal v něm tajemství božské kontemplace.

26. prosince.

71 *Favasium* či *Monasterium B. M. de Lumine-Dei*, **Abbaye de la Lumière-Dieu** či **Lum-Dieu** byl klášter cisterciáček v obci Fabas v Pyrenejích na jihu Francie, nedaleko Toulouse. Založen před rokem 1207, zrušen 1791.

V klášteře Panny Marie z Dombes⁷² [domb], roku 1870, zesnul v políbení Páně Důstojný Pán **Augustin z Ladouze**⁷³ [ladúz], první Opat tohoto kláštera. Ve světě vedl pramálo zdrženlivý život, obrátil se však k dobrému a vydal se do kláštera Panny Marie v Aiguebelle⁷⁴ [égebel], kde byl novicem i mnichem mimořádné pokory, a tudíž různé zkoušky přijímal s vděčností ducha. Když však uplynulo sedm let po jeho slibech, přijal úřad Převora. Pak mu ovšem bylo svěřeno velké dílo ve zmíněném klášteře, jež chvályhodně vykonal, a po dvou letech byl jednohlasně zvolen Opatem. Jakékoliv starosti jej zastihly, byl vždy trpělivý a mírný, s bratry jednal vždy s mimořádnou láskou a pokorou, na mou věru, jako by neustále opakoval své opatské heslo, «ve víře a mírnosti»,⁷⁵ tak vedl své syny. Když však roku 1870 viděl třicet pět svých synů naverbovaných do francouzsko-německé války, dostal nakažlivou chorobu, načež to, co bylo třeba ještě pro klášter vykonat, s pevnou nadějí a důvěrou svěřil Nejblahoslavenější Matce Boží, a neočekávaně byl odňat od lásky svých synů, ve věku čtyřiceti čtyř let. (Hag., n. 713).

V klášteře Panny Marie ze Staouëli¹⁴ [stau'eli] v Africe, roku 1865, odešel oddaný Kristův služebník **Hilarinus Bonnet** [boné], mnich. Byl sem poslán z kláštera Panny Marie v Aiguebelle⁷⁴ [égebel], aby svým příkladem povzbuzoval ostatní. Nevěnoval žádnou pozornost překrutným bolestem břicha,⁷⁶ kterými trpěl, když si své tělo nadmíru tvrdě podmaňoval železnými důtkami a spal na dřevěných tyčích; avšak dokonale dodržoval silencium i ostatní mnišské předpisy, a nikdo nedokázal říct, jaké má neřesti či jaké čtnosti mu scházejí. Když jeden vojenský velitel viděl jeho skromnost a usebranost ducha v modlitbě, obrátil se na víru. V den Narození Páně zmíněného roku, když proběhlo noční Officium a on při čekání na Mši v noci klečel před jesličkami, vyléval své prosby, a prosil Pána, aby i jemu dovolil narodit se k lepšímu životu. Jeho pokorné prosbě Pán nazí-

72 *Abbatia B. M. de Dumbis*, **Abbaye Notre-Dame-des-Dombes** byl trapistický klášter u obce Plantay nedaleko Lyonu na východě Francie. Založen 1863 z Aiguebelle, zrušen 2001, kdy bratři požádali hnutí Chemin neuf, aby je nahradili v jejich poslání modlitby a přijímání hostí. (září, pozn. 60)

73 *Augustinus de Ladouze*

74 *Monasterium B. M. de Aquabella*, **Abbaye Notre-Dame d'Aiguebelle** je trapistický klášter, založený 1137 z Morimondu jako cisterciácký, zrušený 1791, obnovený v roce 1815 trapisty přicházejícími z La Valsainte. Zajímavostí je chodba pro konvrše, kterou chodili z dormitáře na místo své práce, aniž by rušili chórové mnichy. (červen, pozn. 92)

75 *in fide et lenitate*

76 *dolor intestinorum*

tří vyhověl. A po smrti jej bratři ještě více čtili, sebrali i ty nejmenší věci, které používal, a uchovali je jako ostatky. (Hag., n. 707, a Suppl., p. 19).

27. prosince.

V Salemu⁷⁷ ve velkovévodství Bádenském, čtihodný Opat **Frowin**, jenž se jako mnich kláštera Bellevaux⁷⁸ [belvó] stal pro svou jedinečnou povahu představeným bratřím z Lützelu,⁷⁹ když odcházeli založit tento klášter. Byl spolu s dalšími průvodcem Svatého Bernarda na jeho cestě po Německu, a zázraky svatého Opata, jimž byl sám svědkem, pak zapsal. Když po dvacet osm let spasitelně spravoval svůj klášter, zesnul v tento den roku 1165, a jeho následníci jej údajně uctívali jako Blahoslaveného. (Hag., n. 351).

Ve 14. století, **Michael**, kněz Cisterciáckého Řádu rytířů z Montesy,⁸⁰ Při hlásání Evangelia jej zajali nevěřící, a když jej ani výhrůžkami, ani lichotkami nedokázali přimět, aby se zřekl víry, živého jej vhodili do ohně. — V tomtéž století v perském městě Diancum,⁸¹ **Jan**, stařec, spolu s dalšími rytíři cisterciáckého Vojenského Řádu Kristova,⁸² když neohroženě bojovali za křesťanskou víru a snažili se pozvednout oživující znamení

77 *Salemium*, **Reichsabtei Salem** byl cisterciácký klášter, jeden z nejvýznamnějších, nedaleko Kostnice u Bodamského jezera (Baden-Württemberg). Založen 1137 z kláštera Lützel, zrušen 1804.

78 *Bellavallis*, **Abbaye Notre-Dame de Bellevaux** byl cisterciácký klášter v obci Cirey nedaleko Besançon na východě Francie. Založen 1119 z Morimondu, zrušen 1830.

79 *Monasterium Lucellensis*, **Kloster Lützel** či **Abbaye de Lucelle** byl cisterciácký klášter v alsaské obci Lucelle nedaleko Belfortu či Basileje, na hranici Francie se Švýcarskem. Založen 1126 z Bellevaux, zrušen 1791.

80 *Cisterciensis Ordo de Montesa*, **Řád rytířů z Montesy** (španělsky *Orden de Montesa*) je rytířským řádem, který vyvíjel činnost na území Aragonie. Byl založen roku 1317 aragonským králem Jakubem II. a papežem Janem XXII., přičemž jeho úkolem byl boj proti Maurům. Byl zasvěcen Panně Marii a měl cisterciáckou řeholi. Navazuje na Řád templářů, neboť po oficiálním zrušení templářů roku 1312 byly se souhlasem papeže převedeny templářské majetky v Aragonii na nový Monteský řád.

81 *Dianci in India Orientali*, přes velkou snahu se nepodařilo dohledat, o jaké město či oblast se jedná. Menologium z roku 1898 uvádí prostě Svatou Zemi.

82 *Cisterciensis Ordo de Christo*, **Vojenský řád Kristův** (*Ordem Militar de Cristo*), původem portugalský rytířský řád založený v souvislosti se zánikem templářů králem Dinisem v roce 1317 či 1318 a potvrzený papežskou bulou *Ad ea ex quibus* ze 14. března 1319. Převzal portugalské majetky templářů a snad i část jejich členů.

Kříže a svrhnout mohamedánskou korouhev, Turci je v barbarské zuřivosti zabili. (Hag., n. 203 a 204).

V německém klášteře Himmerod,⁸⁴ připomínka zbožného konvrše **Oberta**. Byl to muž okrášlený nejlepšími mravy a uvážlivý ve svých skutcích, od prvních let svého dospívání oddaně sloužil v Řádu, a k příkazům představených byl vždy veselý a pohotový. Zde tedy asi po třicet let spolu s bratry velmi oddaně a poctivě sloužil, byl však sužován všelijakými chorobami, a přežíval ve velikém soužení, když se tyto jeho útrapy táhly téměř dvacet let. Avšak, třebaže tělesně byl nemohoucí, duchovní prozřetelností pomáhal bratřím v jejich potřebách, a moudře vše zařizoval. Nakonec dolehla bouře nadcházející smrtelnosti a jeho choroba se zhoršila, takže byl najednou zbaven života i svých bolestí. Sdílel tedy konečně osud i společnost Svatého Štěpána, jehož svátek se právě slavil. (Hag., n. 387).

Roku 1227, posvěcení kostela Místa Panny Marie (Marienstatt).

28. prosince.

V klášteře Svatého Josefa v Ubexy⁸³ [übsi], 30. dne tohoto měsíce roku 1865, odešel k Pánu Otec **Antonín du Crest** [dü kres], Zpovědník. Jako mladík byl ve světě navýsost ušlechtilý, když však navštívil posvátná místa v Palestině, složil tam slib, že vstoupí do kláštera. Vstoupil tedy do kláštera Sept-Fons, a takový byl jeho řeholní zápal a horlivost, že jej Představení museli krotit. Byl vysvěcen na Kněze, a po dvou letech byl vyslán do zmíněného kláštera mnišek. Učil je příkladem spíše než slovem, sám sebe obětoval více než by se dalo uvěřit. Nade vše ovšem miloval Kříž, a když jej mohl nést, spolu s Apoštolem *Pavlem* oplýval největším potěšením. Již po čtyřech letech přesvaté služby dokonal dobrovolnou obět. Jeho tělo bylo týden vystavené, a jeho tvář vypadala jako by žil, a zdálo se, že jeho tělo vyzařuje světlo. Následující příklad Svatého Biskupa Deodata, ti, kteří bydleli v okolí kláštera, zbožně k tělu přikládali růžence a svaté medailonky; a když byl svěřen zemi, velké množství lidí rozptýlené v okolí kláštera jej s úctou a zbožností veřejně uctívali. (Hag., n. 708).

Téhož dne roku 1582, v klášteře Fabas⁷¹ [faba], nazvaném též Panny Marie od Světa Božího v oblasti kolem Toulouse [túlüs], odešla z tohoto světa

83 *S. Joseph in Ubexy, Abbaye Notre-Dame de Saint-Joseph d'Ubexy* byl klášter trapistek ve stejnojmenné obci nedaleko Strasbourgu na východě Francie. Založen 1841 z kláštera La Coudre v obci Laval, zrušen 2012, zbytek komunity – sestry, které nebyly hospitalizovány, se přesunul do Igny.

blahé paměti **Angelika ze Sagazana**,⁸⁴ mniška. Když jako asi desetiletá dívka pásala na trnitém místě stádo svého otce, nad jedním z pramenů se jí zjevila Nejblahoslavenější Panna Maria, a sice v podobě překrásné paní oděné vběloskvoucí oděv, která se na ni sladce usmála, a přikázala, aby prostřednictvím svého otce požádala kněze – rektora, aby jí voné zemi vystavěl kapličku, neboť toto místo si vyvolila pro vylití svých darů. Kněz si vyžádal znamení a když je přelaskavá Bohorodička dobrotivě vykonala, seběhl se lid a konaly se slavné bohoslužby; a když byla kaplička postavena, postavili tam nad oltář «Pietu», jak ji nazývali. Tak vzešla sláva Panny Marie z Garaison [garézõn]. — Angelika pak, třebaže velmi chudá, byla přijata do vznešeného kláštera Fabas a složila mnišské sliby. Byla pak nesmírně pokorná a prostá, a o přeslavné milosti, která jí byla dána, nemluvila, jen pokud jí to bylo přikázáno. Nikdy ji nikdo neviděl rozzlobenou, ani nikdy nejevila známky rozhořčení. Každou Sobotu se postila a zůstávala ve skrytosti. Každý rok pak s dovolením Abatyše navštívila kapličku sobě tak drahou, a strávila tam noc na modlitbách; avšak často se musela uchýlit do sakristie, neboť věřící chtěl její oděv oddaně políbit či si kousek odříznout jako ostatek. Nakonec, když jí bylo asi osmdesát let, schvácena třídenní horečkou zemřela, a její ostatky byly uchovávány jako ostatky Svaté. (Hag., n. 501).

29. prosince.

Svátek Svatého **Tomáše Becketa**, Arcibiskupa z Canterbury [kantabery], jenž jako mučedník zahynul roku 1170. Předtím byl Arcijáh-nem a Kancleřem Anglie; když se však stal Arcibiskupem, neohroženě bránil církevní výsady proti nestoudnosti krále Jindřicha II., posléze byl donucen uprchnout z vlasti, a se schválením Svatého Otce Alexandra III. byl s velkým nadšením přijat v klášteře Pontigny⁸⁵ [pontiňi]. Zde se pak to, co mu scházelo z posvátné nauky a církevní formace, snažil doplnit počtivým čtením a rozjímáním nad věcmi duchovními. Když však anglický král krutě vyhrožoval Řádu, po dvou letech, k značné nevoli Opata i mni-chů z Pontigny [pontiňi], Tomáš odešel z tohoto kláštera; k jejich útěše pak mimo jiné řekl, že jeden z jeho nástupců jim dá hojnou odplatu. Toto pro-roctví považovali mniši za naplněné především tehdy, když jim sedmdesá-

84 *Angelica a Sagazano*

85 *Pontiniacum*, **Abbaye de Pontigny** byla jedna z prvních čtyř dcer Cîteaux. Leží asi 180 km od mateřského kláštera nedaleko Auxerre na severozápadě Burgundska. Založen 1114, zrušen 1791. (září, pozn. 74)

tý po krvavé smrti Svatého Tomáše byl svěřeno a darováno svaté, zázraky oslavené tělo Svatého Edmunda. (Hag., n. 7).

Ve slezském Křesoboru,⁸⁶ roku 1620, byl umučen nadmíru zasloužilý Opat **Martin Clavei**.⁸⁷ V malém městečku Schönberg, podléhajícímu pravomoci kláštera, odpadali lidé od katolické víry a podněcovali vzpou-ru. Varován před hrozícím nebezpečím, více se však obával o spásu duší, takže zbožný Opat bez jakékoliv ochrany vojenské posádky a neozbrojen k nim pospíchal a přinášel slova míru. Avšak ten, který ráno sloužil Mši svatou slavného mučedníka Svatého Tomáše z Canterbury s Evangeliiem o dobrém pastýři, byl sám večer krutě zohaven a zemřel podobnou smrtí, našli jej totiž na náměstí s useknutou hlavou. Avšak nejvyšší oběť za své stádce nepřinesl nadarmo, neboť zmíněné městečko se z vlastní vůle a ve svobodě navrátilo k víře svých praotců. (Hag., n. 203).

30. prosince.

Ve Španělsku, «muž veliký a hodný vznešené chvály» **Diego de Azevedo**⁸⁸ [asevedo], Biskup diecéze Osma. Hořel touhou přinést spásu mnoha duším, když se Svatým Dominikem jako svým společníkem podnikl cestu, a přišel do Toulouse [túlus], které bylo žalostně nakaženo bludem Albigenkých. Přijal hábit Cisterciáckého Řádu, a nejspíše na návrh Svatého Otce Innocence III., představil cisterciáckým Vyslancům nový způsob kázání. A když je sám předešel, svou svatostí si vydobyl náklonnost těchto bludařů. Po dvou letech, kdy spravoval diecézi Osma, se navrátil do vlasti, a v očekávání slavného plodu svých útrap odešel do nebe, roku 1207.⁸⁹ (Hag., n. 422).

V Belgii, roku 1152, zrodil se pro nebe blažený muž **Radulf**, Opat kláštera Vaucelles⁹⁰ [vósel]. Národností Angličan, rektor nějakého kostela,

86 *Grissovia, Cysterskie Opaćtwo w Krzeszowie* (něm. *Grüssau*) ve Slezsku, dnes v Polsku asi 30 km od Trutnova. Založila jej Anna Česká v roce 1242 jako benediktinský, Cisterciáci v něm žili od roku 1292 do roku 1810. (červen, pozn. 24)

87 *Martinus Clavæi*, křesoborský Opat v letech 1616–1620, německá či polská verze jeho jména se, zdá se, nedochovala.

88 *Didacus d'Azevedo*, viz též poznámku 68, jedná se o téhož Biskupa.

89 orig. 1227, což je nejspíš chyba, neboť v diecézi Osma není žádný jiný Diego ani biskup jiného jména, který by zemřel roku 1227.

90 *Monasterium Valcellarum, Abbaye de Notre-Dame de Vaucelles* byl cisterciácký klášter v obci Les Rues-des-Vignes nedaleko Arrasu na severu Francie. Založil jej v roce 1131 sám sv. Bernard, zrušen 1790. Klášter byl zničen, poté částečně obnoven, a dnes se tam konají např. výstavy orchidejí. (listopad,

když na cestě sháněl nocleh, obrátil se na klášter v Clairvaux. Avšak tam «pocítil vůni onoho květnatého lůžka, a sám se rozhodl vyběhnout za vůní mastí Páně,⁹¹ a tak i učinil». Po třech měsících od slibů jej Svatý Otec Bernard vyvolil, aby vystavěl a řídil klášter Vaucelles [vóse]. Skutečně se pak stal jeho Opatem, a věci dobré a svaté ukazoval svými skutky více než slovy. Jeho vláda však nepostrádala ani jisté známky přísnosti; k chudým však oplýval láskou. V čase hladu živil každý den množství potřebných chlebem i masem, a Bůh dal, že mniši, hosté i chudí měli vše potřebné, dokud nenastala nová úroda. Takto svatě vládl svému klášteru po dvacet let, po svém odchodu zde zanechal více než stovku mnichů a sto třicet konvršů. (Hag., n. 85).

V klášteře Panny Marie od Sedmi Pramenů (Sept-Fons), roku 1749, zesnul Důstojný Opat **Zosimus z Guyenne** [guajen], jenž byl tichý a pokorný srdcem,⁹² po osm let své vlády ustavičně následoval kroky čtihodného Reformátora Eustachia z Beaufortu [bófortu], a jeho nesmírné dílo pečlivě uchoval. Jeho epitaf jej oslavuje těmito slovy: «(byl) životem vyvolen, nemocí vyzkoušen, smrtí ospravedlněn; žil svatě, churavěl svatěji, zesnul však přesvatě, jeho bratři, lidé z venku, i chudí ... jej budou navěky oplakávat». (Hag., n. 657).

31. prosince.

V klášteře Tracadie⁹³ [trakadí] v Novém Skotsku, připomíná se služebník Boží **Vincenc z Pauly Merle** [merl]. Ze světského kněze stal se mnichem, pak se roku 1811, za císaře Napoleona, který pronásledoval bratry z kláštera Trappa, přeplavil do Ameriky, kde svým kázáním, s radostným souhlasem Dom Augustina de Lestrangle [lestránž], obrátil mnohé pohany či bludaře na katolickou víru. Když se však roku 1814 vyhnaní mniši navraceli do vlasti, on nějakou náhodou, později s dovolením Představených, zůstal v Americe, což Bůh zajisté způsobil ku spáse mnohých. Zde v nespočetných útrapách, nebezpečnostech a protivenstvích i nadále s velkým užitekem kázal slovo Boží, a založil klášter Malé Clairvaux. Byl velmi oblí-

[pozn. 55\)](#)

91 Píseň písni 1, 4

92 Matouš 11, 29

93 *Tracadia*, **Tracadie** je malá komunita v Novém Skotsku na jihovýchodním cípu Kanady. P. Merle tam v roce 1825 založil trapistický klášter Malé Clairvaux (**Notre-Dame du Petit Clairvaux**), roku 1901 se komunita přestěhovala do nového kláštera v diecézi Providence, RI, a klášter v Tracadie přešel do vlastnictví bretonského kláštera Timadeuc, jehož komunita zde našla útočiště.

bený u všech, kteří jej znali, a běžní lidé jej též chválili. Když ve městě Halifax řádila epidemie cholery, on sám udělil šesti stům nemocným Svátosti Církve, a zanechal tam velkou touhu po své osobě. Nakonec dne 1. ledna roku 1853, ve věku svých osmdesáti čtyř let, odešel k Pánu, po smrti jej pak lid čtil jako Svatého. (Hag., n. 684).

V německém klášteře Himmerod,³⁴ památka jednoho slepého konvrše, jemuž Bůh udělil světlo vnitřního člověka a tělesné postižení mu tím proměnil v dar z nebe. Dal mu totiž uzříti božská zjevení, jednou slávu Svatých, často tresty zlých lidí, i samotného zlého ducha, který – jak říká Cæsarius, neustále vrhá z úst ohnivé koule, a jehož útoky mocně odrážel. Při pohřbu zemřelých slýchal andělské sbory zpívat žalmy, jednou společně s mnichy, jindy střídavě. Ovšem mezi «Sanctus» a «Pater noster» obvykle slýchal nepopsatelně jásavé zpěvy, sladké nade vše, co si člověk dokáže představit. Když jednou maličko zpychnul, byla mu tato milost odebrána, hned se však kál, takže mu byla opět navracena. (Hag., n. 388).